

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Insertiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează **REDACȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Patria noastră peste hotare

Patria noastră, Republica Populară Română, este cunoscută și cinstită astăzi peste mări și țări, pe toate meridianele Pământului, de cercuri tot mai largi de oameni. Aceasta pentru că în anii puterii populare însușirile bogate ale poporului nostru se dezvoltă multilateral, așa cum cresc, parcă văzînd cu ochii, niște culturi bine îngrijite, nimic lipsindu-le; pentru că în zilele noastre s-au creat condiții încît bogățiile artistice, aproape de neîntrecut, ale poporului nostru sînt căutate și valorificate după cum se cuvine; s-au creat condiții încît munca de creație în toate domeniile și în general toată munca pașnică a poporului nostru este în plin avînt.

„Schimbările profunde — zice Dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej, Președintele Consiliului de Stat al R. P. Romîne — care au avut loc în ultimii ani, strălucitele succese ale poporului român în domeniul economiei, culturii, ridicării nivelului de trai, activa manifestare a Republicii Populare Romîne în toate problemele fundamentale ale politicii externe au determinat o radicală schimbare a situației și rolului Romîniei în viața internațională, sporirea prestigiului ei pe arena mondială”.

Vom încresta în cele ce urmează cîteva din manifestările de dată mai recentă sau din prezențele romînești peste hotare.

Între 10 ianuarie și 4 februarie a. c. s-a desfășurat la Cairo primul festival internațional de artă folclorică al Republicii Arabe Unite, la care au luat parte formații din 11 țări, printre care și R. P. Romîna.

Țara noastră a fost reprezentată la acest festival de un grup de artiști amatori din mai multe părți ale țării.

Pentru bogăția, frumusețea și varietatea dansurilor și a muzicii noastre populare, formația noastră folclorică a obținut premiul I și diploma de onoare a festivalului, ceea ce a făcut ca ea să fie invitată să mai rămînă încă două săptămîni după închiderea festivalului pentru a da spectacole în R.A.U..

Prin prospețimea și bogăția melodică a cîntecului nostru popular, prin optimismul și vioiciunea dansurilor romînești, prin armonia culorilor și frumusețea costumelor noastre naționale, succese asemănătoare a obținut și ansamblul nostru de cîntece și dansuri „Perinița”, în lungu-i turneu de 78 zile (noiembrie 1963—februarie 1964), întreprins în îndepărtata Asie, unde a dat spectacole în 16 orașe, ca Pekin, Phenian, Hanoi, Ulan Bator ș. a.

După turneul plin de succes pe care ansamblul folcloric „Rapsodia Romîna” l-a întreprins în S.U.A. timp de 11 săptămîni în toamna anului 1962, în primăvara acestui an acest ansamblu a întreprins un nou turneu de 81 de zile peste hotarele Țării cu același extraordinar succes, de data aceasta în mai multe țări europene, ca Franța, Belgia, Olanda, R. F. Germană, R. D. Germană și Austria.

La începutul lunii mai a. c. a avut loc în Grecia Festivalul folcloric al studenților din regiunea balcanică și a Mării Adriatice. De o apreciere deosebită s-a bucurat formația folclorică a studenților din Țara noastră. Dar nu numai arta noastră populară și interpretii ei se bucură de succes și prestigiu peste hotarele Țării, ci și cu ceilalți artiști ai noștri, din toate sectoarele de creație, „Romînia poate fi mîndră”, cum spunea de pildă un corespondent străin despre baritonul Nicolae Herlea, după ce acesta a cîntat în martie a. c. pe scena operelor „Metropolitan” din New York.

Literatura, — poezia, proza — creația științifică a poporului nostru sînt de asemenea mult apreciate peste hotarele Patriei.

Numai marele nostru poet, Mihai Eminescu, este tradus pînă acum în peste 31 de limbi. Mulți alți scriitori romîni, clasici și contemporani, sînt traduși și prețuiți în tot mai multe țări. La fel sînt prețuite muzica, pictura, arhitectura romînească, etc.

La începutul anului acestuia apărea în Brazilia o antologie a prozei și poeziei romînești, cuprinzînd lucrări de Ion Creangă, I. L. Caragiale, Al. Sahia, Cezar Petrescu, T. Arghezi, ș. a., iar în Argentina apărea volumul „Doine și balade romînești”. Revista belgiană „Journale des poètes” consacră numărul său din mai 1964 poeziei romînești, 50 de poeți romîni vechi și noi figurînd în acest număr cu viața și părți din operele lor, iar la sfîrșitul lui iunie a. c., în Italia a apărut într-o ediție de lux un volum intitulat „Justiție”, cuprinzînd o bogată culegere de schițe de I. L. Caragiale. La acestea și încă altele trebuie să adăugăm lucrările științifice de specialitate cerute și traduse în număr foarte mare peste hotarele Țării. Recunoașterea aportului pe care savanții noștri îl aduc la dezvoltarea științei mondiale, rezultă și din aceea că zeci de academicieni romîni, ca de pildă, Th. Burghilea, P. Constantinescu-Iași, Alex. Codarcea, B. Dumitrescu, C. Daicoviciu, N. Lupu, Ștefan S. Nicolau, E. Petrovici ș. a. au fost cooptați ca membrii a aproape 200 de

E adevărat...

E adevărat că-n dimineți cu sunet de ape și cristale, mi se desfășoară înaintea ochilor frumusețile Patriei. Din pleșuoia piscurilor și pînă în malul izbit de valurile mării se întinde o primăvară a fericirii. Sirenele fabricilor ca un sunet de liră interpretează într-un fior de elevație simfonia măreață a muncii, în a cărei acorduri oamenii se înfrățesc ridicînd intensitatea vieții, lărgindu-i sfera cunoașterii și sporindu-î valoarea și semnificația. Păduri de sonde scot aur negru, minele antracitul, ocnele sarea. Orașe noi cu blocuri-tîrn rid în soare. Din parcuri și grădini se revărsă sumedenie de arome, subtile, feciorelnice.

E adevărat că astăzi în domoala tîlăzuire de
(Continuare în pag. 2)

academii sau societăți științifice de peste hotare.

Numai în domeniul editorial Țara noastră întreține legături cu peste 40 de țări.

Nu fără temei deci poporul român este numit adesea de către oaspeți străini care ne vizitează: „Popor de muzicieni”, „popor de poeți” sau „țară de pictori”, fiind vorba aici nu numai de marii noștri pictori, ca Grigorescu, Andreescu, ș. a. ca și de pictorii de azi ale căror lucrări sînt prezentate și reproduse peste hotare, ci și de picturile noastre vechi bisericesti, cum sînt de pildă cele de la mănăstirile Voroneț și Sucevița, declarate de specialiști drept comori „unice în lume”.

Produse ale industriei noastre apoi — industrie în plin avînt — și-au cîștigat un bun nume și peste hotare.

★

Acestea și încă alte multe fapte asemănătoare, asupra cărora nu ne-am oprit, ne arată prestigiul crescînd al Patriei noastre peste hotare, ne arată că numele poporului român este rostit cu cinstea cuvenită de către toți cei care, în număr tot mai mare, îl cunosc pe o cale sau alta, fie prin solii artei sale bogate și minunate, prin solii științei sale, prin produsele sale industriale, fie chiar direct la el acasă.

Toate acestea ne umplu inimile de legitimă bucurie și ne impun și nouă o mai profundă cunoaștere a Patriei noastre, a poporului nostru, a bogățiilor sale sufletești, a comorilor sale artistice, a forței sale multilateral creatoare.

Toate acestea trebuie să întărească în sufletele noastre o adîncă dragoste față de aceste plaiuri mîndre pe care am deschis ochii și pe care ne purtăm pașii, față de poporul nostru și conducătorii lui, față de Patria noastră dragă, pe care să ne străduim s-o facem prin muncă entuziastă tot mai frumoasă, tot mai prosperă, tot mai înfloritoare.

Gh. Papuc

Bunătatea

Pe cînd era Iisus în ținutul Iudeii, dincolo de Jordan, cineva a alergat înaintea Lui și L-a întrebat: „Invățătorule bune, ce să fac ca să moștenesc viața de veci? Iisus atunci i-a răspuns: De ce îmi zici bun? Nimeni nu este bun, fără numai unul Dumnezeu” (Marcu X, 17—18). După aceea Domnul i-a spus că de voiește să aibă viață veșnică să țină cele zece porunci pe care Dumnezeu le-a dat prin Moisi.

În această scurtă convorbire întîlnim de trei ori cuvîntul „bun”, odată cu privire la Domnul nostru Iisus Hristos, a doua oară în chip indirect cu referire la noi și a treia oară cu referire la Dumnezeu.

Cel ce se adresează Mîntuitorului cu cuvîntul „bun” mărturisește prin aceasta că Iisus este Dumnezeu, pentru că numai la Dumnezeu se găsește atîta iubire și bunătate, precum a arătat-o Domnul în lume.

Intr-adevăr, Dumnezeu este bun, este izvorul bunătății desăvîrșite, dar n-am fi cunoscut această bunătate dumnezeiască dacă nu ni s-ar fi arătat prin Iisus Hristos.

Prin Iisus Hristos am cunoscut bunătatea cea fără margini a lui Dumnezeu. Tot ceea ce au spus proorocii, tot ceea ce citim în Psalmi și în cărțile Legii Vechi despre bunătatea lui Dumnezeu, noi creștinii am cunoscut deplin și ne-am împărtășit din această bunătate prin întruparea Fiului lui Dumnezeu.

Mai mult chiar, Domnul nostru Iisus Hristos a venit în lume ca să ne facă părtași de această atotcuprinzătoare bunătate a lui Dumnezeu, să ne ajute să ne ridicăm la trăirea unei bunătăți deosebite, al cărei model este însuși Iisus.

Cînd ne-a afundat preotul în baia botezului ni s-au rostit cuvintele sfinte: „Cîți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat”.

Prin taina sîntului botez ca și prin celelalte sfinte taine ni se dă harul trebuitor de a viețui după chipul arătat nouă de Mîntuitorul, de a fi următori Lui întru toate, deci și întru bunătate.

De atunci a rămas pentru creștini o mare nă-

zuiță a sufletului, ca și o sîntă poruncă a lui Dumnezeu de a fi buni, de a trăi în bunătate.

Sîntul Apostol Pavel așează bunătatea între roadele Duhului Sînt în inima credincioșilor, cînd zice: „Roadele Duhului sînt dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrînarea, împotriva unora ca acestea nu este lege” (Gal. II, 22—23).

Minunată alcătuire de virtuți, vrednică de toată strădania creștinească.

Dar să ne oprim la „bunătate”. E greu să spui ce este bunătatea, pentru că ea face parte, ca și viața de care aparține, dintre bunurile care se trăiesc.

De obicei, prin bunătate se înțelege un mănunchi de sentimente, pe care iubirea le mîină și le călăuzește pe toate, care dau creștinului o purtare aleasă și binefăcătoare în lume.

Ea este un dar al Duhului Sînt în inima noastră, dar și o culme pe care sîntem mereu îndemnați să o ajungem.

Ea este o stare de armonie și echilibru în viața noastră, din care pornesc ca niște raze luminoase toate faptele noastre. De aceea simți o adevărată desfătare sufletească să stai cu cineva care este bun sau să lucrezi împreună cu el.

Bunătatea cuprinde mai multe virtuți și o trăire aleasă.

Ca să fii bun nu este destul să ai simțăminte alese față de cineva, ci bunătatea cere și o minte cu judecată dreaptă.

Bunătatea presupune o minte curată, străină de patimi, ea cere experiență, stăpînire de sine și, mai mult decît orice, dăruire, spirit de sacrificiu.

Despre mame, despre aproape toate mamele, se spune că sînt bune, pentru că ele dovedesc cea mai multă dăruire de viață în creșterea copiilor.

Bunătatea este îngăduitoare cu semenii, dar nu slabă. Ținta către care îndrumă viața este biruința binelui, fără a fi neînduplecată sau crudă în săvîrșirea lui.

Bunătatea dă sufletului mărinimia, adică puțința de a nu socoti greșelile aduse de alții, sau

puțința de a le ierta. E dulce la minie și nu face paradă cînd ușurează durerile. Aceasta nu însemnează că bunătatea nu există cu desăvîrșire. Viețile Sfinților, ca și ale oamenilor care s-au dăruit pentru binele semenilor lor sînt o mărturie de bunătate.

Bunătatea ne îndeamnă să ajutăm pe semenii noștri cînd cad în păcate și cînd ajung în suferință și nenorociri. Ea ne apără să ridem de cei dinții sau să trecem nepăsători pe lîngă cei de al doilea.

Adesea bunătatea se amestecă cu slăbiciunea și de aceea nu este binefăcătoare. Un binefăcător al orbilor de război a scris pe pereții spitalului: „A plînge nu înseamnă a mîngîia”.

Intr-adevăr, ca să mîngîi nu-i destul să oftezi cu cel în suferințe, ci înseamnă să-l ajuți să iasă din mijlocul lor.

Cunosc o familie în care copilul cel mai bun e socotit „fără inimă”, pentru că nu plînge cînd frații mai mici cad și se lovesc, ci aleargă și îi bandajează.

Așadar, bunătatea se arată în fapte. Esențial este ca sufletul, în adîncul lui, să grăiască cu alt suflet. Ajutorul pe care bunătatea noastră îl poate da semenilor se aseamănă, în parte, cu transfuzia de sînge pe care o face medicul bolnavului slăbit înainte de operație, numai că bunătatea cere să dai nu sîngele altuia, ci sîngele tău, inima și dragostea ta, arătată prin fapte.

Ajunși la sfîrșitul acestor fugare gînduri despre bunătate, mai trebuie să spunem că bunătatea este gratuită. Ea nu se dă pe bani, nici pe altfel de recompense. Bunătatea este o mărime care are plata în ea însăși.

Uneori obosim în strădania de a fi buni și ne vine să zicem: „Pentru ce toată această strădanie? La ce bun?”. La aceasta ne răspunde Dumnezeu și inima noastră creștinească: „Pentru a fi mai buni”, pentru a urma lui Hristos, pentru a fi izvoare și raze de bunătate, pentru a fi folositori semenilor noștri și patriei, pentru a tinde la „asemănarea” cu Tatăl nostru Cel ceresc, care este bun și milostiv cu noi.

Părintele Vasile

E adevărat...

(Urmare din pag. 1)

munți, întîlnești la Bicaz, marea ce suride liniștită ca o sonată în surdina și pe unde mai ieri a fost pustiu și singurătate, astăzi descoperi un oraș ca Onești în veșnică trepidație ca de primăvară.

E adevărat că-n imensa dimineață, pe ogoarele-nfrățite curg galbene covoare de grîne și Dobrogea ca un cireș înflorit în întîmpinarea mării, a devenit treapta de marmoră a Patriei. Orologiile bisericilor bat orele cu o sonoritate solemnă și în același timp familiară, iar clopotele în largul zării, ca o punte de sunete vuiesc a liniște și pace.

Pe cerul albastru ca floarea stînjeneului, soarele cu coamele roșii mîngîie pămîntul bun și fertil al Patriei, indemnîndu-ne a fi mai buni, mai cinstiți și mai drepiți.

E adevărat că după douăzeci de ani de la eliberarea Patriei, răsună în noi ca la o confluință de fluviu, toate bucuriile și toate bătăliile pentru depășiri de norme și tot belșugul anilor.

E adevărat că oamenii muncii înfrățiiți și-au ridicat Patrie dragă, cupola templului păcii așezîndu-și pe umeri vestmintul cel mai de preț făurit din aur și lumină. Sînt mîndru că la înfrumusețarea ta, alături de frații mei de trudă, am contribuit și eu în verile grele de rod ale fericirii.

E adevărat că părul mi-a prins suvițe de argint, dar inima mi-e tot tinăra Patrie, cu ea jertfind, pentru iubire pe pămînt, ostensesc să te văd mai mîndră și mai fericită.

E adevărat că tot ce am mai sînt pe pămînt, te am pe tine, Patrie iubită, Republică Populară Romînă.

Preot Ștefan Tascianu

Incheierea anului școlar 1963-64 la Institutul Teologic de grad universitar din Sibiu

La 24 iunie a. c. (praznicul Nașterii Sîntului Ioan Botezătorul) a avut loc la Institutul teologic de grad Universitar-Sibiu festivitatea încheierii anului școlar 1963—1964. Sînta Liturghie s-a săvîrșit în Capela Institutului, de față fiind I. P. Sf. nostru mitropolit Nicolae, P. C. vicar Tr. Belașcu, P. C. prof. Dr. Is. Todoran, locțiitorul rectorului (care era plecat la Adunarea pancreștină pentru pace de la Praga), consilieri arhiepiscopiești, corpul profesoral, personalul administrativ și studenți teologi.

La festivitatea din sală a mai participat, ca oaspete, d. decan H. Binder de la secția evanghelică (Sibiu) a Institutului Teologic Protestant. Corul studenților, condus de pr. conf. univ. Gh. Șoima, a executat Imnul de Stat al R. P. Romîne. În decursul programului a mai cîntat: Mare este taina creștinătății, Dragă-mi este țara mea, Mulți ani trăiască.

Luînd cuvîntul P. C. prof. Is. Todoran, locțiitorul rectorului, a spus între altele: Munca ce se desfășoară în Institutul nostru este caracterizată prin două trăsături de căpetenie: statornicia în credința cea dreaptă a Bisericii noastre și a întocmirilor ei fundamentale și alipirea sinceră de popor, punerea capacităților noastre în slujba vieții și propășirii lui. De mai bine de un veac și jumătate la Institut se face teologie înaltă și muncă duhovnicească spre lauda lui Dumnezeu și spre fericirea turmei dreptcredincioase. Teologia este o funcție a Bisericii, este o activitate specific bisericască, ea este învățătura sacră despre Dumnezeu și lucrurile Lui, e funcția Bisericii prin care

aceasta își cugetă întreaga ei ființă și lucrare de vestitoare și împărtășitoare a harului. De aceea, școlile teologice sînt tot atîtea flori în marele copac al vieții creștinești, sînt laboratoarele spirituale ale Bisericii. Studenții teologi trebuie să fie lucrători plini de însușire în aceste laboratoare, vădînd statornic minte înnoită în Duhul Sînt, ca să cunoască voia lui Dumnezeu și să plînească ceea ce este plăcut Lui.

Adresîndu-se absolvenților Institutului, P. C. Sa îi sfătuește ca în afara Institutului ca și pînă acum, înăuntrul lui, să rămînă alipiți de Biserică și legați de popor pentru toată viața. Precizînd că activitatea rodnică din acest an școlar a fost posibilă datorită înțelegerii largi și sprijinului efectiv pe care Institutul le-a avut din partea ierarhilor Bisericii și organelor de Stat, exprimă mulțumiri respectuoase Prea Fericitului Patriarh Justinian, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului, PP. SS. Episcopi Teoclist al Aradului, Teofil al Clujului și Valerian al Oradiei.

De asemenea mulțumește Departamentului Cultelor de pe lîngă Consiliul de Miniștri al R. P. Romîne.

P. C. Sa, în încheiere, a dat expresie atașamentului Institutului față de viața cea nouă a poporului nostru și a acțiunii pe care conducătorii Statului o desfășoară pentru propășirea Patriei noastre dragi.

Cuvîntul absolvenților a fost rostit de proaspătul licențiat în teologie Rus Remus, care a dat expresie simțămîntelor cu care absolvenții se

despart de băncile școlii, promițând că vor duce cu ei mărturia devotamentului sincer față de Biserică și poporul nostru. A mulțumit ierarhilor pentru înalta ocrotire. Exprimă recunoștință profesorilor și altor ostenitori ai Institutului, pentru grija cu care au veghiat la pregătirea lor teologică și cetățenească.

De asemenea mulțumește Departamentului Cultelor, pentru înțelegerea și sprijinul acordat.

A urmat cuvântul P. C. vicar arhiepiscopesc Traian Belasçu care din încredințarea Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae al Ardealului se adresează studenților spunând printre altele: Prin studiul teologic voi nu vă îmbogățiți numai cunoștințele teologice-bisericești, ci vă formați și caracterul religios-moral. Viața pe care o duceți înăuntrul Institutului nu vă rupe de clocotul vieții actuale, care se înnoiește mereu. Voi și noi deopotrivă, trebuie să fim pas cu realizările vremurilor noi de astăzi. Arată în continuare că pentru preotul de azi, sînt necesare două calități: devotamentul față de altar și să fie cetățeni loiali ai Patriei noastre scumpe. Prea Cucernicii profesori ai acestui Institut, se străduiesc cu pricepere și osîrdie pilduitoare să înlesnească dobîndirea acestor calități, pe care viitorii preoți trebuie să le fructifice în parohii.

Exprimă — din încredințarea Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae al Ardealului — cele mai calde mulțumiri corpului profesoral — în frunte cu P. C. rector Dr. Sofron Vlad — pentru munca perseverentă și plină de răspundere pe care o desfășoară pentru bunul mers al Institutului.

Salutînd pe d. decan și vicar, prof. Dr. Hermann Binder, arată că vede în prezența DSale apropierea și colaborarea între diferitele culte creștine, care așa cum odinioară spunea marele Mitropolit Nicolae Bălan, va duce la realizarea idealului evanghelic: Ca toți să fie una, o turmă și un păstor.

De încheiere, P. C. vicar Tr. Belasçu urează studenților și absolvenților să se poarte oricînd și oriunde în așa fel ca să se vadă că la Institut au primit o sănătoasă educație religioasă și cetățenească. Exprimă mulțumiri autorităților bisericești și de stat pentru ajutorul acordat Institutului.

Cu urarea de „Mulți Ani” se termină serbarea, care a făcut bilanțul unui an de muncă cu nădejdi de noi roade în viitor. C. V.

Iubire

Mintuitorul concentrează toate poruncile în porunca de a iubi pe Dumnezeu și pe semenii. Iubirea aceasta avea să rămînă cea mai de seamă poruncă, pe care trebuia să se întemeieze noul așezămînt al lui Iisus. O asemenea iubire nu trebuia să cunoască nici margini și nici opreliști. E un universalism spiritual care impresionează și covîrșește printr-o măreție unică. Unirea prin dragoste de frațe, de om către om și de la credincios la Dumnezeu. Nu este cu puțință să nu rămii cucerit de măreția acestui comandament de unică frumusețe: „iubiți-vă unul pe altul, întru aceasta vă veți cunoaște că sînteți fiii ai Tatălui Meu, de veți avea dragoste unul către altul”.

Legea această va deveni universală și nimeni nu va putea tăgădui și nici răsturna valoarea ei de la temelii vieții creștine. A-l iubi pe Dumnezeu și a iubi pe cei din jurul tău, a trăi în bună armonie cu toată lumea, ce poate fi mai mareț ca asta? Drumul desăvîrșirii și al mîntuirii fiecărui trece prin inima aproapelui. Iubirea aceasta nu are margini, căci îmbrățișează pe tot omul, fără deosebire de rasă, neam, etc.

A te lepăda de iubire este a renunța la fericirea vremelnică și la fericirea veșnică. Dostoievski definea iadul ca „neputința de a iubi”.

Fericirea e dragostea de semen și ea nu seamănă cu nimic din ceea ce lumea de pînă la

Iisus cunoscuse. Cine mai făcuse din dușmani obiect de dragoste? Cine mai schimbase ura în dragoste și răul în bine? A-l iubi pe cel care ți-a pricinuit vreun rău, nu putea cere decît Iisus. În felul acesta El răstoarnă legile vechii iubiri: iubirea de sine moare, iar iubirea aproapelui devine insuficientă. Cerul este al smeriților, nu al trufașilor și nici al egoiștilor.

„Dacă cineva zice că iubește pe Dumnezeu — zice Sf. Evanghelist Ioan — dar pe aproapele său îl urăște, este un mincinos. Căci nu poți iubi pe Dumnezeu pe care nu-l vezi, dacă pe aproapele tău pe care-l vezi, nu-l iubești? Cel ce iubește pe Dumnezeu, acela iubește și pe aproapele său”. Iată legea iubirii: ea unește într-una iubirea de Dumnezeu și de aproapele.

„Cel care nu-și iubește aproapele, rămîne în moarte”, zice Sf. Ciprian.

„Rămîneți în dragostea mea, zice Iisus ucenicilor în preajma patimilor Sale. Dragostea mea las vouă. Precum eu v-am iubit pe voi, așa să vă iubiți și voi între voi”. Iată îndemnul iubirii!

„Atît a iubit Dumnezeu lumea, încît și pe Fiul Său unul născut, l-a dat”. Iată măsura iubirii!

Nu se cunoaște ceva mai mareț ca îndemnul iubirii cerut de însuși Iisus Hristos. Iubirea aceasta devine temelie a vieții creștine, frumusețe fără seamăn a inimii, virtute de căpătii sufletului. E o înfiorare tainică a inimii care aduce un zîmbet unde sînt lacrimi, lumină unde sălășluiește întunericul păcatului, blîndețe unde este ură zavistnică și viață acolo unde e moartea bielnului și a frumosului. Ea amintește că toți oamenii sînt fiii lui Dumnezeu și că iubindu-ne unii

Sfințirea bisericii din Ighișul Vechi

Duminică, 28 iunie a. c., credincioșii din parohia Ighișul Vechi (Agnita) au avut deosebită bucurie de a asista la sfințirea bisericii ortodoxe din localitate, care a fost înfrumusețată cu pictură nouă.

Slujba sfințirii bisericii și Sf. Liturghie au fost săvîrșite de P. S. Emilian Antal, ca delegat al I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae. În sobor au slujit: P. C. vicar arhiepiscopesc Traian Belasçu, P. C. Prot. V. Zarea (Agnita), preoți și diaconi. Răspunsurile le-a dat corul bisericii din Ighiș, sub conducerea fostului paroh, Pr. Andrei Eftimie.

La Priceasnă cuvîntul de învățătură a fost rostit de P. C. Sa Păr. vicar Tr. Belasçu, care a vorbit despre necesitatea înnoirii noastre sufletești, dragostea către Dumnezeu și atașament față de Biserică și de Patria noastră scumpă.

La sfîrșitul Sf. Liturghii, C. Preot paroh Ioan Forsea face o dare de seamă asupra lucrărilor executate, mulțumind I. P. Sf. Mitropolit Nicolae și Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc pentru sprijinul de care au fost învredniciți.

A mulțumit de asemenea Onor. Departament al Cultelor pentru sprijinul acordat. Aduce mulțumiri P. S. Arhieru Emilian și însoțitorilor P. Sf. Sale, precum și credincioșilor care și-au adus prinosul lor de jertfelnicie la zidirea și înfrumusețarea lăcașului lor de închinare.

Recunoștință deosebită se cuvine C. Preoți Romul Constantinescu, sub a cărui păstorire s-a zidit biserica, și Andrei Eftimie sub păstoria cărui a fost pictată.

Tuturor le răspunde P. Sf. Arhieru Emilian, lăudînd strădaniile depuse pentru ridicarea și pictarea bisericii. Prin imagini frumoase și pilde adînc grăitoare, P. Sf. Sa pune la inima celor prezenți să se silească spre înnoirea cea în Duh, spre împlinirea voinței lui Dumnezeu și supunere față de legile Țării. Indeamnă stăruitor pe credincioși, pe preoți deopotrivă, să sprijinească prin toate mijloacele ce le stau la îndemînă, strădaniile conducerii noastre de Stat pentru făurirea unei vieți noi, a unui trai mai bun, și scoate în evidență succesele deosebite ale muncii în comun. Bunul Dumnezeu să ocrotească viața

pe alții, din nou vom fi după chipul și asemănarea Lui. Dumnezeu e Tatăl, noi, oamenii, fiii Lui: egali între noi, egali înaintea Lui. Iar omenirea nu-și poate dori ceva mai nevinovat decît unduirea universală a acestei dragoste într-o lume lipsită de ură, de război și vărsare de sînge. Prin iubirea unuia pentru altul, creștinii mărturisesc pe Dumnezeul iubirii. Sau așa cum auzim rostindu-se la Sfînta Liturghie: „Să ne iubim unii pe alții ca într-un gînd să mărturisim pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfîntul Duh”. Dumnezeu însuși e iubire: El l-a iubit pe om și pentru el a trimis pe singurul Său Fiu, cel care a cunoscut așa de puțin dragostea oamenilor între care a trăit. Și doar ceruse fiecărui dragostea aceasta: nu pentru Sine, ci pentru ei „ca întru aceasta să se cunoască cum că sînt fii ai lui Dumnezeu”. Dragostea pentru Dumnezeu e mai presus de toate. Dar dragostea între noi, e tot ceea ce poate fi mai frumos în viața omenească. Ea înseamnă înțelegere, armonie, pace, bunăstare, coexistență și înfrățire între toate semințiile pămîntului. Intronarea ei în lume înseamnă împlinirea dumnezeiescului mesaj pe care îngerii l-au adus lumii deasupra staulului din Betleem: „Slavă lui Dumnezeu și pe pămînt pace, între oameni bunăvoire”. E ceea ce propovăduiește Biserica de veacuri și ceea ce omenirea zilelor noastre vrea să înfăptuiască luptînd cu atîta ardoare pentru făurirea unei lumi pașnice, mai bună și mai dreaptă spre binele tuturor, la care luptă sîntem chemați să participăm și să luăm parte și noi, creștinii, ca niște adevărați „făcători de pace”.

Emanuel Copăceanu

noastră cu pace și cu sănătate ca să plinim cele bineplăcute Lui și oamenilor de folos.

Tuturor celor prezenți, P. Sf. Sa transmite cuvîntul părintesc al I. P. Sf. nostru Mitropolit și le împărtășește Arhierasca binecuvîntare.

Arhidiacon Iosif Bolog

Sfințirea bisericii din Lupu

Duminică, 14 iunie 1964, a avut loc sfințirea bisericii parohiale din parohia Lupu, protopopiatul Mediaș. Biserica este veche; dar haina, pozoaba ce i s-a adăugat, pictura ei este o realizare nouă. Și ea a devenit faptă în urma dărniceii credincioșilor și a strădaniilor lor de fiecare zi, sub îndrumarea I. P. C. Arhimandrit Teofil Niculescu, ca și datorită altor danii eparhiale.

Realizarea este frumoasă.

Din încredințarea Înalt Prea Sfințitului nostru Mitropolit Nicolae, actul tîrnosirii a fost săvîrșit, în fața credincioșilor, la data arătată mai sus, de Prea Sfințitul Arhieru Emilian Antal de la Toplița, fiind însoțit de P. C. Prot. stavr. D. Călugăr, secretar eparhial, P. C. Prot. stavr. al Mediașului, P. Boeriu, de preoții din partea locului și de trei diaconi.

Cuvîntul de bun venit l-a rostit P. C. Prot. P. Boeriu.

La sfîrșitul Sf. Liturghii, I. P. C. Arhimandrit Teofil Niculescu, într-o cuvîntare cuprinzătoare, a prezentat situația parohiei, din toate punctele de vedere, a citat numele tuturor celor ce au contribuit într-o formă sau alta la realizarea picturii și a adus mulțumiri bunilor dăruitori. A mulțumit de asemenea celor ce au ostenit cu sfințirea bisericii, ca și autorităților bisericești și de stat.

P. Sf. Arhieru Emilian a lăudat strădanja credincioșilor și a parohului lor și a talmăcit cu multă înțelepciune învățătura creștină ortodoxă despre Biserică. În încheiere, i-a îndemnat pe credincioși la muncă cinstită, la hărnicie și la îndeplinirea din conștiință a tuturor îndatoririlor patriotice.

Tîrnosirea bisericii din Lupu a adus credincioșilor care se vor ruga sub acoperămîntul ei multă bucurie duhovnicească.

Asistent

Pe muntele Tavorului

În rînduile de slujbă așezate pentru sărbătoarea Schimbării la față a Domnului nostru Iisus Hristos, sfînta Biserică face credincioșilor următorul îndemn: „Gîndurile sufletului vostru înălțați-le și vă ridicați la înălțimea dumnezeieștii suiri”.

Schimbarea la față a Domnului s-a petrecut pe un munte înalt după cum ne încredințează sfinții Evangheliști (Mt. 17, 1; Marcu 9, 2). Tradiția Bisericii ne spune că muntele schimbării la față a fost muntele Tavorului, de aceea, în continuarea îndemnului amintit, sfînta Biserică zice: „Să alergăm la Petru și la fiii lui Zevedei — (aceștia sînt martorii schimbării la față) și împreună cu dinșii să mergem în muntele Tavorului, ca să vedem acolo slava Dumnezeului nostru și să auzim glasul pe care ei l-au auzit de sus, și au propovăduit raza Tatălui”. (Din icosul Schimbării la față).

Schimbarea la față a Domnului nostru Iisus Hristos, despre care istorisesc sfinții Evangheliști Matei (17, 1—9), Marcu (9, 2—10) și Luca (9, 28—36) și de care amintește și Sfîntul Apostol Petru (II Petru 1, 16—18) s-a petrecut în vremea cînd Domnul propovăduia pe pămînt. Totuși sfînta Biserică ne îndeamnă astăzi să alergăm la Petru și la fiii lui Zevedei și împreună cu ei să ne suim în muntele Tavorului, în scopul de a vedea „slava Dumnezeului nostru” și de a auzi „glasul pe care ei l-au auzit”. Cum trebuie înțeles acest îndemn? Desigur, nu în sensul ca să mergem pe muntele Tavorului, cum au mers atunci cei trei apostoli, ci prin o înălțare de gînd, o alergare duhovnicească, o suire cu mintea, nu într-un munte văzut, ci în Tavorul cunoștinței de Dumnezeu.

Calea către muntele Tavorului celui duhovnicesc ne-o arată sfinții istorisitori ai schimbării la față a Domnului, căci de la ei luînd încredințare, putem să ne mutăm și noi mintea de la cele ce cad sub simțuri, la cele mai presus de simțire, de la cele ale firii, la cele mai presus de fire.

Să urmărăm, deci, cele istorisite de sfinții Evangheliști, privindu-le în lumina cugetelor de Dumnezeu purtătorilor Părinți, ca să putem împlini și noi în duh îndemnul sfîntei Biserici, de a sui pe muntele Tavorului.

Din cele ce se spun în sfînta Evanghelie, aflăm că Mîntuitorul S-a suit într-un munte ca să se roage (Luca 9, 28), avînd cu Sine pe Sfinții Săi ucenici Petru, Iacob și Ioan. Pe cînd se ruga, „Vedea feței Sale s-a făcut alta și îmbrăcămintea Lui albă strălucitoare” (Luca 9, 29). „Fața Lui strălucea ca soarele iar vestimintele Lui se făcură albe ca lumina” (Matei 17, 2). „Vestimintele Lui s-au făcut strălucitoare, prea albe, ca zăpada, cum nălbitor nu poate înălbi pe lume” (Marcu 9, 3). Așa mărturisesc sfinții Evangheliști despre Schimbarea la față a Domnului, pe care Sfînta Biserică o prăznuiește în fiecare an, la 6 august.

În lumina covîrșitoare a feței Domnului și în strălucirea veșmintelor Lui, sfînta Biserică vede arătarea măririi Fiului lui Dumnezeu. Însă Domnul a arătat ucenicilor Săi mărirea Sa, nu pe cît este, ci pe cît le era lor cu putință a cuprinde.

Sfîntul Maxim Mărturisitorul zice că „Lumina atotcovîrșitoare a feței Mîntuitorului, ce strălucea în raze, biruind toată lucrarea ochilor, este un simbol al dumnezeirii mai presus de minte și simțire și ființă și cunoștință”.

Despre vestimintele Domnului, același sfînt Maxim spune că „sînt cuvintele (rațiunile) sfîntei Scripturi a Evangheliilor, care se fac străvezii și clare, ne mai avînd nimic acoperit”. Tot ca vestiminte ale Domnului mai înfățișează el și făpturile cele văzute, în care se arată puterea ziditoare, înțelepciunea, purtarea de grijă, judecata și bunătatea lui Dumnezeu.

Privind la lumina feței Domnului Hristos și la vestimintele lui strălucitoare, ucenicii, ce erau de față, au înțeles din aceasta mărirea Lui cea covîrșitoare. Aceasta o mărturisește Sfîntul Apostol Petru, care zice: „Noi v-am adus la cunoștință puterea Domnului nostru Iisus Hristos și venirea Lui, nu luîndu-ne după basme meșteșugite, ci văzînd mărirea Lui cu ochii noștri” (II Petru 1, 16). Credem că la aceasta s-a gîndit și sfîntul Evanghelist Ioan, cînd a spus: „Cuvîntul s-a făcut trup și S-a sălășluit întru noi și am văzut mărirea Lui (mărire ca a Unuia Născut din Tatăl) plin de har și de adevăr” (Ioan 1, 14).

Cînd s-au petrecut acestea, erau de față, înaintea Apostolilor, alături de Iisus, Moise și Ilie (Matei 17, 3; Marcu 9, 4; Luca 9, 31). Despre aceștia sfîntul Evanghelist Luca spune că s-au arătat întru slavă și spuneau sfîrșitul pe care Iisus avea să-l plinească în Ierusalim (Luca 9, 31).

Cu bun rost au fost de față, cînd Domnul și-a arătat mărirea Sa, Moise și Ilie — unul ca chip al Providenței dumnezeiești, iar celălalt ca chip al judecării lui Dumnezeu, care amîndouă trebuie cugetate odată cu cugetul la ființa dumnezeiască.

Prin Moisi și Ilie se arată că Iisus este Domnul al Legii și al Proorocilor, care duc spre cunoștința măririi Lui.

În fața luminii dumnezeiești, care izvora din ființa Domnului Hristos „vedeau Apostolii pe Prooroci și Proorocii pe Apostoli. S-au văzut acolo unii pe alții: începătorii Legii celei vechi, pe începătorii Legii celei nouă. A văzut Moise cel sfînt pe Simon cel sfințit. A văzut iconomul Tatălui pe episcopul lui Dumnezeu. A văzut feciorelnicul cel vechi, pe feciorelnicul cel nou: Ilie pe Ioan. A văzut acela ce s-a suit în car de foc pe acela ce a căzut pe pieptul cel de văpaie”, cum zice sfîntul Efrem Sirul.

În felul acesta „s-a făcut muntele în chipul Bisericii, căci a unit întru Sine Iisus pe amîndouă așezămintele (testamentele), pe care le-a primit Biserica; ne-a făcut pe noi să cunoaștem că El este dătătorul amindurora; pentru că un așezămînt a primit tainele Lui, iar celălalt, slava lucrurilor Lui”.

Moise și Ilie, care vorbeau cu Iisus (Matei 1, 3; Marcu 9, 4) și „spuneau sfîrșitul pe care El avea să-l plinească în Ierusalim” (Luca 9, 31), desigur, „îi mulțumeau că cuvintele lor și ale tuturor Proorocilor s-au împlinit întru venirea Lui, că taina pe care au zugrăvit-o ei, El a împlinit-o cu lucrul”. Pentru aceasta, „Bucurie Apostolilor și Proorocilor întru sutrea Lui pe munte s-a pricinuit. S-au bucurat Proorocii văzînd omenitatea Cuvîntului, (adică pe Cuvîntul întrupat); s-au bucurat Apostolii văzînd dumnezeirea lui Hristos, iar mai virtos slava dumnezeirii Sale”.

Cuprinși fiind de bucurie și de uimire, ucenicii Domnului au dorit să rămînă mereu pe munte. Sfîntul Apostol Petru chiar a zis către Iisus: „Doamnă, bine este nouă să fim aici; dacă voiești, face-voi aici trei colibi, ție una și lui Moise una și lui Ilie una” (Matei 17, 4; Marcu 9, 5; Luca 9, 33). Au înțeles, însă, îndată, că nu este trebuință de colibi, nici nu vor putea să rămînă mereu acolo, ci rostul lor era să împlinească cele ce le va rîndui Cel a Cărui mărirea au văzut-o, căci, spune mai departe dumnezeiasca Evanghelie: „Pe cînd El vorbea încă, iată un nor luminos i-a umbrit pe ei și iată o voce din nor a rostit: acesta este Fiul meu cel iubit, întru care bine am voit; pe acesta să-l ascultați” (Matei 17, 5; Marcu 9, 7; Luca 9, 35). De altfel, „Cînd a trecut glasul, s-a aflat Iisus singur” (Luca 9, 36; Matei 17, 8; Marcu 9, 9).

Domnul i-a suit în munte pe ucenici ca să le arate mărirea Sa și să audă de la Tatăl cine este El și al cui Fiu este. Deci, „Le-a arătat lor că nu este Ilie, — precum credeau unii dintre cei ce îl vedeau (Matei 16, 14; Marcu 8, 28; Luca 9, 19) — ci Dumnezeul lui Ilie; nici Ieremia, ci Cei ce a sfințit pe Ieremia în pîntecele maicii sale; nici unul din prooroci, ci Domnul proorocilor”. I-a suit „ca ceea ce în chip nearătat Tatăl a descoperit lui Petru, pe aceasta s-o mărturisească și celorlalți, cu inșeși lucrurile și cu graiurile”.

Din faptul că Domnul și-a arătat mărirea Sa în muntele schimbării la față, înainte de patima cea mîntuitoare, ucenicii aveau să înțeleagă că de bunăvoie a primit patimile și necinstea ce l s-a făcut, iar prin înviere a intrat în „mărirea” pe care o are mai înainte de întemeierea lumii (Ioan 17, 24). Așadar, „Slava aceasta a dumnezeirii Sale, care era nearătată și ascunsă întru omenitatea Sa, Domnul a arătat-o Apostolilor în munte, și pe Tatăl îl avea împreună glăsuind și zicînd: „Acesta este Fiul meu cel iubit”.

La unele ca acestea cûgetînd și cuvintele dumnezeieștii Evanghelii și făpturile cele văzute cu evlavie cercetîndu-le, vom fi și noi între cei ce alegă la Petru și la fiii lui Zevedei, ca, împreună cu ei, să se suie în muntele Tavorului și la înălțimea dumnezeieștii suiri. Acest urcuș îl vom putea face ascultînd și împlinind cu faptele poruncile Lui, punînd întru aceasta toată sîrguința și adăugînd „la credință fapta bună, iar la fapta bună cunoștința, la cunoștință înfrînarea, la înfrînare răbdarea, la răbdare evlavie, la evlavie îngăduiala frățească, iar la îngăduiala frățească dragostea” (II Petru 1, 5—7). Prin aceste fapte ale dragostei de Dumnezeu și de om se asigură o tot mai sporită cunoștință a Domnului (II Petru 1, 8), iar cunoștința adevărată a lui Hristos cuprinde și cunoștința măririi Sale, izvorită din ființa Sa dumnezeiască și arătată în dumnezeieștile Scripturi și în făpturile cele văzute, care, pe măsura înaintării noastre întru cunoștința Fiului lui Dumnezeu, ne apar tot mai mult străbătute de însușirile dumnezeiești cele mai presus de fire și de cunoștință.

„Strălucește și nouă, păcătoșilor, lumina Ta cea pururea fiitoare, pentru rugăciunile Născătoare de Dumnezeu, Dătătorule de lumină, mărirea ție”.

Ierodîconul Teofil

Irmosul Adormirii Maicii Domnului

Toate neamurile astăzi
Pe tine te fericesc
De Dumnezeu Născătoare
În cîntări te preamăresc.

Că-n tine legile firii
Curată, s-au biruit
Fiind Fecioară și Maică
Locaș vrednic preaslăvit.

Că nașterea feciorește
Săvîrșind în trupul tău
Cu moarte-arvunești viața
Sus în cer la Dumnezeu.

După naștere Fecioară
Ai rămas precum erai
Iară după moarte vie,
Fiul te-a-nălțat la rai.

Mîntuiește-ți moștenirea
De Dumnezeu Născătoare
Pe noi fii să ne privești
Pururi să ne ocrotești!

Pr. Al. Gherghel